

BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Eerste kamer — uitgebreid)
30 juni 1998 *

In zaak T-73/97,

British Shoe Corporation Footwear Supplies Ltd, vennootschap naar Engels recht, gevestigd te Leicester (Verenigd Koninkrijk),

Clarks International Ltd, vennootschap naar Engels recht, gevestigd te Somerset (Verenigd Koninkrijk),

Deichmann-Schuhe GbmH & Co. Vertriebs KG, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Essen (Duitsland),

Groupe André SA, vennootschap naar Frans recht, gevestigd te Parijs,

Reno Versandhandel GmbH, vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Thaleischweiler-Froschen (Duitsland),

Leder & Schuh AG, vennootschap naar Oostenrijks recht, gevestigd te Graz (Oostenrijk),

* Procestaal: Engels.

vertegenwoordigd door A. Bell en M. Powell, Solicitors, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, bij M. Loesch, advocaat aldaar, Rue Goethe 11,

verzoeksters,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door N. Khan, lid van haar juridische dienst als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van verordening (EG) nr. 165/97 van de Commissie van 28 januari 1997 tot instelling van een voorlopig antidumpingrecht op de invoer van bepaald schoeisel met bovendeel van textiel, van oorsprong uit de Volksrepubliek China en uit Indonesië (PB L 29, blz. 3),
geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Eerste kamer — uitgebreid),

samengesteld als volgt: B. Vesterdorf, president, C. W. Bellamy, R. M. Moura Ramos, J. Pirrung en P. Mengozzi, rechters,

griffier: H. Jung,

de navolgende

Beschikking

De feiten en het procesverloop

- 1 Op 22 februari 1995 publiceerde de Commissie in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* (PB C 45, blz. 2) twee berichten van inleiding van antidumpingprocedures betreffende schoeisel van oorsprong uit het Verre Oosten. Het eerste onderzoek had betrekking op de invoer van schoeisel met bovendeel van textiel, van oorsprong uit de Volksrepubliek China en uit Indonesië, het tweede op de invoer van schoeisel met bovendeel van leder en van kunststof, van oorsprong uit de Volksrepubliek China, Indonesië en Thailand.
- 2 Na het eerste onderzoek stelde de Commissie verordening (EG) nr. 165/97 van 28 januari 1997 vast, houdende instelling van een voorlopig antidumpingrecht op de invoer van bepaald schoeisel met bovendeel van textiel, van oorsprong uit de Volksrepubliek China en uit Indonesië (PB L 29, blz. 3; hierna: „bestreden verordening” of „voorlopige verordening”). Het ging daarbij om schoeisel vallende onder GN-code 6404 19 10, en, met uitzondering van schoeisel als omschreven in artikel 1, lid 3, van de verordening, schoeisel vallende onder GN-code ex 6404 19 90 (Taric-code 6404 19 90 90).
- 3 Bij op 28 maart 1997 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift hebben verzoeksters beroep tot nietigverklaring van die voorlopige verordening ingesteld.

- 4 Bij op 30 juni 1997 ter griffie van het Gerecht neergelegde akte heeft de Commissie een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen; hun opmerkingen daarover hebben verzoeksters op 5 september 1997 ingediend.
- 5 De Foreign Trade Association heeft bij op 24 juni 1997 neergelegde akte verzocht om toelating tot interventie aan de zijde van verzoeksters, terwijl de Confédération européenne de l'industrie de la chaussure bij akte van 20 augustus 1997 heeft verzocht om toelating tot interventie ter ondersteuning van de conclusies van verweerster. De Commissie heeft haar opmerkingen over die verzoeken op 25 juli respectievelijk 2 september 1997 ingediend.
- 6 Bij op 5 september 1997 ter griffie van het Gerecht neergelegde akte hebben verzoeksters verzocht om vertrouwelijke behandeling van bepaalde in het verzoekschrift vermelde gegevens. De Commissie heeft zich over dat verzoek niet uitgelaten.
- 7 Op 29 oktober 1997 heeft de Raad verordening (EG) nr. 2155/97 vastgesteld, houdende instelling van een definitief antidumpingrecht op de invoer van bepaald schoeisel met bovendeel van textiel, van oorsprong uit de Volksrepubliek China en uit Indonesië, en tot definitieve correctie van het ingestelde voorlopige recht (PB L 298, blz. 1; hierna: „verordening nr. 2155/97” of „definitieve verordening”). Het toepassingsgebied van deze verordening is evenwel wat beperkter dan dat van de bestreden verordening, want er is geen antidumpingrecht ingesteld op zogenoemd huisschoeisel, vallende onder GN-code 6404 19 10 (zie artikel 2, lid 1, van verordening nr. 2155/97).
- 8 Bij afzonderlijke akte, op 13 november 1997 neergelegd ter griffie van het Gerecht, heeft de Commissie bij incidenteel verzoek in de zin van artikel 114 van het Reglement voor de procesvoering het Gerecht verzocht te verklaren, dat op het beroep niet meer behoeft te worden beslist. Verzoeksters hebben bij akte van 19 december 1997 hun opmerkingen over dit verzoek ingediend.

- 9 Bij op 19 december 1997 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift hebben de verzoeksters in zaak T-73/97 een beroep tot nietigverklaring van verordening nr. 2155/97 ingesteld, dat onder nummer T-598/97 is ingeschreven.

Het incidentele verzoek tot afdoening zonder beslissing

- 10 Verzoeksters menen, dat zij belang hebben bij voortzetting van de procedure, omdat het toepassingsgebied van verordening nr. 2155/97 kleiner is dan dat van de bestreden verordening. Hun belang, zo stellen zij, bestaat er met name in, de zekerheid te verkrijgen of de Commissie wettig gehandeld heeft door voorlopige antidumpingrechten in te stellen „op producten — te weten het onder GN-code 6404 19 10 vallende schoeisel — die door de definitieve verordening niet meer worden getroffen”, aangezien de door het Gerecht verrichte rechterlijke toetsing:

— de Commissie zou kunnen beletten een voorlopige verordening van gelijke inhoud vast te stellen in het kader van het lopende onderzoek betreffende schoeisel van leder en kunststof van oorsprong uit de Volksrepubliek China, Indonesië en Thailand, waarbij zij betrokken zijn;

— hen in staat zou stellen vergoeding te vorderen van de schade die zij door de instelling van voorlopige antidumpingrechten op een buiten het toepassingsgebied van de definitieve verordening vallend product hebben geleden.

- 11 Het betoog van verzoeksters kan niet worden aanvaard.

- 12 Immers, ingevolge artikel 2 van verordening nr. 2155/97 zijn de overeenkomstig de bestreden verordening als zekerheid voor het voorlopig antidumpingrecht gestelde bedragen definitief geïnd tegen het tarief van het definitieve recht, met uitzondering van de bedragen die betrekking hadden op de invoer van schoeisel vallende

onder GN-code 6404 19 10, die volledig zijn vrijgegeven. Vrijgegeven zijn eveneens de geïnde bedragen voor zover zij het niveau van het definitieve antidumpingrecht overschreden.

- 13 In die omstandigheden kunnen verzoeksters geen enkel uit de voorlopige verordening voortvloeiend rechtsgevolg stellen (arrest Hof van 11 juli 1990, Neotype Techmaslexport/Commissie en Raad, C-305/86 en C-160/87, Jurispr. blz. I-2945). Na de vaststelling van de definitieve verordening door de Raad hebben verzoeksters in beginsel dus geen belang meer bij een beroep tegen de voorlopige verordening (beschikking Gerecht van 10 juli 1996, Miwon/Commissie, T-208/95, Jurispr. blz. II-635, punt 20).
- 14 In zijn arrest Techmaslexport/Commissie en Raad (reeds aangehaald) heeft het Hof reeds stilzwijgend een zelfde argument afgewezen als verzoeksters in deze zaak aanvoeren, te weten dat zij belang zouden hebben bij de onwettigverklaring van de voorlopige verordening, om te verhinderen dat de Commissie in een andere antidumpingprocedure wederom de haar in de onderhavige zaak verweten fouten zou maken.
- 15 Wat verzoeksters argument betreft, dat nietigverklaring van de voorlopige verordening hen in staat zou stellen vergoeding te vorderen van de schade veroorzaakt door de instelling van een voorlopig antidumpingrecht op producten die nadien buiten het toepassingsgebied van verordening nr. 2155/97 zijn gebleven, moet worden vastgesteld, dat zij op geen enkel moment in de procedure iets hebben gepreciseerd omtrent schade die zij geleden zouden hebben in verband met de als zekerheid gestelde en nadien ingevolge de definitieve verordening vrijgegeven bedragen. In die omstandigheden kunnen verzoeksters niet stellen, belang te hebben bij een beroep tegen de voorlopige verordening (arrest Neotype Techmaslexport/Commissie en Raad, reeds aangehaald, punt 15).

- 16 Uit het voorgaande volgt, dat verzoeksters na de vaststelling van verordening nr. 2155/97 kennelijk geen enkel belang meer kunnen hebben bij voortzetting van de onderhavige procedure, en dat bijgevolg niet op hun beroep behoeft te worden beslist.

De verzoeken om toelating tot interventie en om vertrouwelijke behandeling

- 17 Omdat er geen beslissing op het beroep meer nodig is, hebben ook de verzoeken om toelating tot interventie hun belang verloren (zie beschikking Gerecht van 29 oktober 1993, GUNA/Raad, T-463/93, Jurispr. blz. II-1205, punt 19).
- 18 Bijgevolg behoeft evenmin te worden beslist op het verzoek van verzoeksters om vertrouwelijke behandeling.

Kosten

- 19 Voor het geval het geding zonder voorwerp is geraakt, bepaalt artikel 87, lid 6, van het Reglement voor de procesvoering, dat het Gerecht vrijelijk over de kosten beslist.
- 20 De Commissie stelt, dat de kosten ten laste van verzoeksters moeten worden gebracht, omdat de bestreden verordening een voorlopige verordening is en verzoeksters altijd hebben geweten dat hun beroep zonder voorwerp was en zij prima facie geen procesbelang hadden.

- 21 Dit betoog van de Commissie faalt. Daar het beroep vóór de vaststelling van de definitieve verordening is ingesteld, was er niets wat verzoeksters belette tegen de voorlopige verordening op te komen. Voorts moet worden vastgesteld, dat de Raad in de definitieve verordening minder ver is gegaan dan de voorlopige verordening. Het Gerecht is derhalve van oordeel, dat billijkerwijze moet worden beslist, dat de Commissie haar eigen kosten, alsmede de helft van de kosten van verzoeksters zal dragen.
- 22 Aangezien niet behoeft te worden beslist op de verzoeken om toelating tot interventie, dienen verzoeksters tot interventie hun eigen kosten te dragen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Eerste kamer — uitgebreid)

beschikt:

- 1) Op het beroep behoeft niet te worden beslist.
- 2) Er behoeft niet te worden beslist op de verzoeken om toelating tot interventie van de Foreign Trade Association en de Confédération européenne de l'industrie de la chaussure, noch op het verzoek van verzoeksters om vertrouwelijke behandeling.

- 3) **De Commissie wordt verwezen in haar eigen kosten, alsmede in de helft van de kosten van verzoeksters, die de andere helft van hun kosten zullen dragen.**
- 4) **Verzoeksters tot interventie zullen hun eigen kosten dragen.**

Luxemburg, 30 juni 1998.

De griffier

H. Jung

De president

B. Vesterdorf